

Irske drillerier slog tonen an til skotsk højlandsmusik

Af Leif Carlsen

Både Tom Donovan og Donnie Munro Band begejstrede den udsolgte hal i Brovst – om end på hver sin måde

Var du klar over, at såvel Shakespeare som Elvis i virkeligheden kommer fra Irland? Og at sækkepipen faktisk er en irsk opfindelse? Hvis man ikke var klar over det i forvejen, skulle Tom Donovan nok sørge for at orientere den udsolgte sal i Brovst Sport- & Kulturcenter om, at alt godt i denne verden stammer fra Irland. Sækkepipen opfandt irlenerne således udelukkende for at håne skotterne, forklarede en velopløst Tom Donovan med slet skjult hint til aftenens hovednavn Donnie Munro Band, som den irske troubadour var opvarmning for.

- Og da de havde taget sækkepipen til sig, fandt vi på, at det kunne være ekstra sjovt hvis de også fik et lille fjollet skørt på, når de peb i den udspændte blære. "You take the high road – we take the fucking bus...", intonerede den irske spasmager drillende og fortsatte med nogle rablende historier om en transvestit fra Skive, som mødte selveste paven i Rom - og nu hvor vi taler om Skive, så frarådede han eventuelle skibonitter at bestille en Hancock, når de kommer til Irland, for en sådan bestilling kunne de let gå hen og få galt i halsen derovre.

Tom Donovan, som kommer fra Kildare, lidt uden for Dublin, men som nu er bosat på Fyn, kan kunsten at holde publikum i sin hule hånd, ikke mindst den kvindelige del, hvoraf flere lå flade af grin henover stolene med tårerne pibende ud af grinekanalerne, efterhånden som spasmageren fyrede sine mange jokes af, blandt andet om da han første gang var i Danmark og fik afsat sin gamle kone, den skæggede Rosie, til et par danske vagabonder på Tønder-festivalen, og på forunderlig vis fandt han også en plads til Pia Kjærsgaard i den gamle traditionelle sang om What Shall We Do With The Drunken Sailor.

Men tag endelig ikke fejl af den garvede irske trouba-

dour, for bag al morskaben og entertainergenet findes et utroligt alsidigt musikalsk talent, som gnistrede indimellem alle vitserne. Det viste sig tydeligst i den hjertegribende "If I Should Live a Thousand Years", skrevet af vennen Dave Cousins (kendt fra supergruppen Strawbs), som Tom Donovan fremførte med en nøgen oprigtighed, der som ved et trylleslag bragte publikum i nærmest andagtsfuld lytteposition.

The voice of Run Rig

Dermed var banen kridtet op for aftenens hovednavn, skotske Donnie Munro Band, hvis hovedperson med rette lanceres som 'the voice of Run Rig'. Mange er de fans, som ikke rigtig kunne forliges med, at Donnie Munro blev erstattet af en canadier, og skønt Run Rig også har fået succes med den nye konfiguration, betragter mange Run Rig-fans Donnie Munro som 'the real deal' – og de var mødt talrigt op i Brovst og gav højlydt deres begejstring til kende, da bandet diskede op med en perlerække af de velkendte sange fra storrhedstiden, tilsat en håndfuld nye sange fra det usædvanligt velspillende nye band. Flere blandt publikum undlod da heller ikke at bemærke, at 'det sgu var som at høre Run Rig i gamle dage'.

Den stoute skotte Donnie Munro, som kommer fra Isle of Skye, en af de vestlige øer i Hebriderne, er ikke en mand, der fortæller vittigheder, men han fortæller masser af interessante historier om de enkelte sange, såsom 'Garden Boy', der handler om den onkel, han aldrig mødte personligt, men som han alligevel har lært at kende igennem breve, han fandt i sin bedstemors gemmer, breve som onkelen, John Allen, sendte hjem fra fronten i Frankrig under 2. Verdenskrig, hvor han omkom, blot fire dage før sin 18 års fødselsdag. På sin onkels vegne kunne Donnie så - en menneskealder senere - glæde sig over, at den 17-årige knægt før sin alt for tidlige død trods alt nåede at glæde sig over de unge franske kvinder, som blev ellevilde, når han gav den på sækkepipen og viste lår i kilten.

Eller den rørende historie, som udfolder sig på 'Heart of America' om de stakler fra Europa som blev afvist fra det forjættede land, da de med skib var sejlet over Atlanten. Hvis de havde et fysisk eller mentalt handicap, ville amerikanerne ikke lukke dem ind i 'Guds eget land', de kunne ikke bruges, og så blev de simpelthen sendt tilbage, fx til det hungersnødramte Irland eller Skotland, så såre de satte fod på Ellis Island, anløbshavnen til Amerika og en ny tilværelse. Det var netop under et besøg på Ellis Island, at Donnie Munro hentede inspiration til Heart of America, som også er blevet populær i USA.

Men det er dog først og fremmest den skotske og gælliske arv, Donnie Munro Band giver stemme, så man suges ind i det storladne skotske højland. Og selv om man ikke fatter meget af de gælisksprogede sange, indfanges man af skønheden af de fremmedartede ord, som i sig selv er den rene musik, fremført med Munros aldrig fejlende stemmepragt. At han stadig kan snitte en smuk og hjerteskerende melodi, blev publikum forvisset om allerede i åbningsnummeret 'Weaver of Grass', som indeholder alt det, vi har lært at elske hos såvel Run Rig og nu også Donnie Munro Band. Foruden hovedpersonen selv består bandet af Morph Dobie og Chaz Stewart, begge på guitar, Dougie Coulter på bas, Foss Paterson på key-

boards og Jim Drummond på trommer, og de formåede at bakke sangeren op med et stramt og vellydende akkompagnement.

Det er over 25 år siden, Run Rig første gang begejstrede det danske publikum, og at Donnie Munro nu dukker op med eget band og personlige udtryk, kan kun være en yderligere gevinst, hvilket publikum i Brovst da også kvitterede for med stående klapsalver.

Ét nummer afviste Donnie Munro dog at spille, nemlig populære 'Loch Lomond'.

- Det er for meget et Run Rig signaturnummer, som vi altid sluttede vores koncerter med, det vil jeg ikke tage fra dem, forklarede Munro bagefter. At hans veje skiltes fra Run Rigs var i øvrigt ganske udramatisk, der var i en periode andre ting, som optog Munro, fx politik og den skotske løsrivelsesbevægelse, men de ses skam stadig, så sent som i sidste uge, hvor Munro var sammen med Calum McDonald i Skotland.